

Publicerad 2017-07-07 02:45 av Annaerikakristina

Solen, månen, jorden och gravitationen

När jag var liten

Var du min värld

Solen

Månen

Jorden

Gravitationen som höll mig på plats

Ur kurs för kollisioner

Jag vet inte vad som hände

Det där sjuka nästlade sig in i dig

Tog över

Mer för varje dag

Så att dina ögon inte längre var dina

Dina händer främmande

Din röst annorlunda

Solen frös till is

Jag saknar gravitation

Punkten som håller mig fast

Tyngden i kroppen mot marken

Jag svävar iväg

I en väldigt mörk och ensam rymd

Det är väldigt ensamt utan dig

Ensam varje hundraedels sekund

Något fattas

Där inne

Där finns ingen gravitation

Min sol

Min måne

Min jord

Jag kan inte urskilja gränsen

Från när din värld

Inte längre liknade min

Ändrade form och tog andra färger

Jag vet ibland

Inte ens vem jag är utan dig

Vem är jag att existera?

Jag klamrar mig fast
Vid planeter
Förbipasserande asteroider
Försöker finna gravitationen
Där jag hör hemma
Men halkar av jorden
Om och om igen
Flyger ut i rymden
Klamrar mig fast
Vid månar och planeter
Som inte tillhör mig
Slår mig blå i skuggan
Min röst blir någon annans
Mina händer annorlunda mot min hud
Ensam och tyngdlös
Det är svårt att klamra sig fast
Vid det som inte tillhör dig
Vem är jag att existera
I mörkret

Jag önskar att du kunde låtit mig vara min gravitation
Att jag höll dig kvar här
Med mig
Utanför mörkret
Att min gravitationskraft
Kunnat ge dig
Förmågan att vandra i ljuset
Innan din värld upphörde

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annaerikakristina med Poeter.se id #41809 innehar upphovsrätten